

"Kde mám ten posratý mobil?" prešacovával som svoje vrecká. Muselo liať. Pozrel som sa ešte raz po okolitých budovách. Šedé obry tmavli, vietor hvízdal pomedzi ne.

"To zase bude mati nadávať. Ten kapor už je studený!" napodobňoval svoju matku. Dážď sa rinul, akoby filmové štúdia filmovali nejakú potopu sveta a používali pritom megahadice. Topánky boli trochu deravé, očakával som, že mati mi kúpi nejaké nové pod stromček. Ale horšie bolo, že aj ponožky mi čvachtali. Kač, kač, každá štrimfla spievala svojím vlastným tónom.

Spravil som dva kroky. Popritom som znova tlieskal po vreckách, či aspoň v nejakom vnútorom by nemohol byť.

Šplech.

Okoloidúce auto ma osprchuje. Čo nebolo tej vody dost'?

"Do pekla s tebou, ty hajzel sprostý!"

Pritlačím si kabát, načas som sa vysral na ten drbnutý mobil. Vietor skúša kadiaľ by mohol prejsť. Nedával som mu veľkú šancu.

"Načo si šiel do tej štvrti? Nehovorila som ti to? Len zberba je v takom čase vonku," šepotala myšlienka matkinými slovami.

Ale to stretnutie bolo dôležité. Odmietla ma, nič z toho nebolo. Ponúkal som jej ten román, dokonalý majsterštyk, kto iný by to vedel tak dobre napísať. a ona ma odpinkne, že je to nuda a veľa vecí sa tam opakuje.

Už ani neviem po koľkatýkrát som člupol do kaluže. Dážď ma sprchoval, mokrý som bol skrz na skrz. A ešte k tomu som zablúdil v tejto štvrti.

Aha. V diaľke som zbadal červenú santovskú čapicu. Chlapík si vo vchode pripaľoval cigaretu. Poponáhľal som sa tam. Dva-tri rýchlejšie kroky, aby mi neušiel.

"Hej, Santa, čakaj," zdalo sa mi, že cigareta padla na zem a Santa ju zadupával do tej vody.

No asi ma nepočul. Pobral sa z vchodu do neďalekej uličky. Asi k bočnému vchodu. Z diaľky vyzeral byť štíhly, aj šaty sa mi zdali akési otrhané.

"Počuješ ma?" bežal som za ním.

Zazdalo sa mi, že kríval.

Bojazlivo som sa poobzeral. aby som vedel, kde som už bol.

"Prečo zrovna na Štedrý večer nejazdia taxíky?" rozmýšľal som ešte cestou.

Na poslednú chvíľu som vrazil do dverí.

"Prepáčte, pomohli by ste mi? Zablúdil som," hlasno som vykrikol.

Dážď sa pomaly menil na sneh. Ešte to mi tak chýbalo. Citeľne sa ochladilo a ja som cítil, ako mi mráz začal postupne spaľovať prsty na mokrých nohách.

Dvere sa zabuchli.

"Ale no tak?! Veď sú Vianoce!" zaúpel som.

"Šťastné a Veselé!" ozvalo sa spoza mňa, no bol to skôr cynický tón, ako to žoviálne pranie, také bežné na Vianoce.

Obzrel som sa.

"Aaaargh!" posledné hlásky som prehltol.

Stál tam Santa. Áno, ten fajčiari Santa z vchodu, ktorý mi pred pár chvíľami zavrel dvere pred nosom. Vyziably, otrhaný a jeho tvár sa škodoradostne usmievala. Vrazil som tvár? Bola to lebka. Modrá lebka, modrá kostra. Čiapka i fúzy zakrvavené.

"Teší ma, ešte som nikdy nevečeral spisovateľa na Vianoce. Vraj majú chutný mozog," úškrn na tvári nezmlzol.

Stuhol som. Do riti, a čo teraz? Hlavou mi lietali kombinácie, čo by som mohol spraviť. Ale pomôže mi to? Cestu na hlavnú ulicu mi zastúpil, na múrik by som sa nevydriapal ani za sto rokov. Dvere? Do šľaka, veď za nimi zmizol. Vraziť do neho? No Santa mi nedával času na rozmyslenie. Natiahol ruku. Zaiskrilo sa mu z dlane. Vyslaný lúč cestoval priamo k môjmu srdcu.

"Amen, všetkých som vás ľúbil," lúčil som sa v rýclosti so svetom.

Čakal som svetelný tunel, už sa mi zazdalo, že som uvidel i spomienky z celého života. No mati, pekne, celý život si ma ovládala, celý život si ma dirigovala, a ja som ťa poslúchal. Akurát tento deň, čo som jediný raz. Ty by si povedala, že to mám za trest. Ak sa mi z tohoto tu podarí dostať, tak balím kufre a nikdy viac.

"Dovi, dopo!" posielal som pozdrav na diaľku svojej matke.

Otvoril som oči. Keď Santa vyslal žiaru, asi som ich nevdojak zatvoril. Santu triaslo v modrom zväzku blýskaní sa. Na srdci som ucítil teplo. Pozrel som sa tam a cez spálený otvor som zbadal to moje milené.

"Tak ty mi chceš zničiť mobil? Ja tvojho anjela!" rozohnal som sa aktovkou.

Bol som veľmi citlivý na môj mobil. Bol mojím všetkým. A on mi ho práve zničil.

Z mojej hlavy sa začal priť hnev. Trieskal som milého Santu hlava-hlava, zakaždým som sa totiž trafil. Ten nevedel kde je sever. Dokonca ani kde je juh. Nevedel, či ma riešiť elektrinu, a či môj unikátny román. Tých tisícpäťsto strán, tá trilógia, žeby sa i Stephen King mohol strčiť do zadku so svojimi horormi, mi práve vzbojovávala cestu na hlavnú triedu. Ja mu dám, ničť mi môj mobil. Zaťal som zuby, nafučaný ako parná lokomotíva som ho údermi posúval nabok.

Už dávno som mohol byť na ulici, už dávno som mohol utekať po ceste a uniesť prvý taxík, ktorý by som objavil. Ale zlosť ma neopúšťala. Santa sa zviezol na zem a ja som ho rozbehnutý kopal. Keby nebol mŕtvy, tak možno by umrel.

Zastavil som, až keď dva lúče reflektorov osvetlili tmavú uličku. Vtedy som sa uvedomil, že by som mal ísť. No, polícia bude väčší oriešok ako ten Santa.

"Mati, odlož mi kapra, dnes asi domov neprídem."